

tehdy, kdyby se týkala odvolání plné moci a plná moc tedy skutečně byla vypovězena. Tu však sama Josefa K-ová potvrdila, že plná moc vypovězena nebyla.

Čís. 6350.

Soudní výpověď z místností najatých erárem (poštovní správou), jest doručiti finanční prokuratuře, nikoliv příslušnému úřadu (ředitelství pošt a telegrafů).

(Rozh. ze dne 7. října 1926, Rv II 455/26.)

Žalující obec dala poštovní správě půlletní soudní výpověď ku dni 30. června 1926, z místností najatých v domě žalobkyně. Výpověď byla doručena dne 1. ledna 1926 ředitelství pošt a telegrafů. K námitkám eráru ponechal procesní soud první stolice výpověď v platnosti, odvolací soud ji zrušil v podstatě proto, že byla doručena opožděně.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Podle § 564 c. ř. s. musí příkaz, daný k výpovědi soudem, odpůrci vypovídající strany podle § 562 c. ř. s. býti doručen podle předpisů platných pro doručování žalob (§§ 106, 107 a 108 c. ř. s.). Podle § 2 I čís. 1 min. nařízení ze dne 9. března 1898 čís. 41 ř. zák. a vládního nařízení ze dne 4. června 1919, čís. 313 sb. z. a n. jsou jenom finanční prokuratury oprávněny zastupovati stát ve sporném řízení, a mohou žaloby s právní účinností podle § 105 c. ř. s. doručeny býti pouze jim. Tvrdila-li tedy žalovaná strana již v námitkách, že výpověď neměla zníti na ředitelství pošt a telegrafů v Brně, nýbrž pouze na finanční prokuraturu v Brně jako jediné oprávněnou zástupkyni státu ku přijetí výpovědi, tvrdila-li, že ku právoplatnému doručení výpovědi vůbec nedošlo, pokud se týče, vzhledem ku stěhovací lhůtě 30. června 1926, doručení finanční prokuratuře nestalo se včas, je správným právní závěr odvolací stolice, že výpověď doručena byla opožděně, a že proto je ke lhůtě v ní zvolené bezúčinná. Je při tom lhostejno, že odvolací soud míní, že výpověď byla správně doručena ředitelství pošt a telegrafů v Brně dne 1. ledna 1926 a to podle § 105 c. ř. s. zákonitě, čehož ovšem nelze schváliti. Rozhodujícím je, že odvolací soud i tuto výpověď považoval za opožděnou.

Čís. 6351.

Rozsudek proti firmě kupce jednotlivce má právní účinnost jen proti kupci jednotlivci, jenž byl majitelem firmy v době podání žaloby, třeba se napotom firmy vzdal (firma byla vymazána z obchodního rejstříku).

Kupec jednotlivce není tu třetí osobou ve smyslu §u 37 ex. ř., třebaž byla exekuce právoplatně povolena proti firmě.

(Rozh. ze dne 7. října 1926, Rv II 462/26.)

Žaloba, již domáhala se Emma Sch-ová vyloučení věci z exekuce vedené proti firmě Alberta Sch., byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání, opřenému jen o dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), nelze přiznati oprávnění. Dovolatelka ve svých vývodech přehlíží, že firma obchodníková jest pouze jménem, pod kterým provozuje obchod a kterým se v obchodě podpisuje (čl. 15 obch. zák.). Tím jest, pokud jde o firmu kupce jednotlivce, význam firmy vyčerpán. Firma kupce jednotlivce, jakožto jeho jméno kupecké, není samostatným právním podmětem; jím jest jen její majitel. Proto má rozsudek, vydaný proti firmě kupce jednotlivce, právní účinnost jen proti kupci jednotlivci, bez ohledu na to, zda se kupec později firmy vzdal, pokud se týče, zda firma byla z obchodního rejstříku vymazána (srov. Staub-Pisko, kom. k čl. 15 obch. zák.). Rozsudek krajského soudu v Jihlavě ze dne 12. listopadu 1925 Ck II 28/25 byl vydán proti protokolované firmě Albert Sch.; za exekuci bylo na základě tohoto rozsudku žádáno a exekuce byla povolena proti téže firmě. Jedinou majitelkou této firmy byla dle zjištění obou nižších soudů v době podání žaloby ve sporu Ck II 28/25, z něhož vzešel exekuční titul (25. května 1925) nynější žalobkyně Emma Sch-ová, a byla jí do dne, kdy firma byla z rejstříku vymazána (3. září 1925). Z toho je zřejmo, že v onom sporu pod firmou Albert Sch. byla žalována a souzena dovolatelka jako jediná majitelka této firmy. Na tom ničeho nemění, že v době vydání rozsudku tato firma již neexistovala, byvši dne 3. září 1925 z obchodního rejstříku vymazána; tím zanikla jen firma, jako kupecké jméno (čl. 25 obch. zák.), ale nezánikla její majitelka, jako pravý podmět právní, který jediné byl odsouzen. Zda exekuce právoplatně povolena usnesením krajského soudu ze dne 16. prosince 1925, právem byla povolena a vykonána proti firmě Albert Sch. v době, kdy tato firma byla již z rejstříku vymazána, nemá v tomto sporu významu. Rovněž nemá významu otázka, zda v případě, že by vymáhající věřitelka na základě exekučního titulu, znějícího proti firmě Albert Sch., byla zažádala o exekuci proti nynější žalobkyni osobně jako poslední majitelce uvedené firmy, bylo by bývalo třeba listinného důkazu o totožnosti osoby, proti níž se vede exekuce, s osobou jmenovanou v exekučním titulu (nikoliv o právní posloupnosti po rozumu § 9 ex. ř., která dle uvedeného zde vůbec nepřichází v úvahu, protože nenastala změna v osobě dlužnice, nýbrž jen v jejím označení). Neboť žaloba podle § 37 ex. ř., o jakou tu jde, není prostředkem, kterým by mohlo býti čeleno případným formálním nedopatřením, vyskytnuvším se při povolení nebo při výkonu exekuce.

Pro posouzení přípustnosti, pokud se týče opodstatněnosti vylučovací žaloby jest jediné rozhodujícím, zda žalující strana jest v exekučním řízení třetí osobou ve smyslu § 37 ex. ř., a zda jako taková výkonem exekuce byla materiálně poškozena ve svých právech. K těmto otázkám dlužno v tomto případě odpověděti záporně. Přiznává-li zákon v § 37 ex. ř. třetí osobě právo podati odpor proti exekuci, má tím na mysli osobu rozlišnou od stran exekučního řízení, tedy osobu, která není ani vymáhající věřitelkou ani dlužnicí. Dle toho, co bylo uvedeno, je však dovolatelka přes to, že jak exekuční titul, tak i návrh exekuční a povolující usnesení zněly proti firmě Albert Sch., v exekučním řízení stranou povinnou, poněvadž, jak doličeno, ve sporu Ck II 28/25, z něhož vzešel exekuční titul, pod uvedenou firmou, tedy pod jejím kupeckým jménem, byla ve skutečnosti žalována a odsouzena ona jako tehdejší jediná majitelka firmy. Za tohoto stavu věci zajisté nelze tvrditi, že by dovolatelka, když výkonem exekuce byly postiženy věci, jež jsou nesporně jejím vlastnictvím, byla výkonem exekuce materiálně poškozena ve svých právech způsobem, jež by bylo lze napravití žalobou podle §u 37 ex. ř. Právem proto nižší soudy uznaly, že vylučovací žaloba dovolatelce nepřísluší.

Čís. 6352.

Pozemková reforma.

Co do úpravy patronátních břemen dlužno rozeznávati mezi přejímací cenou hrubou, ze které patronátní břemena Státním pozemkovým úřadem ještě sražena nebyla, a přejímací cenou, která vybývá, když již břemena ta sražena byla. Srazil-li již Státní pozemkový úřad patronátní břemena a předložil k rozvrhu jen přejímací cenu pravou, přejímá břemena patronátní beze srážky z přejímací ceny, v opačném případě však na srážku z ní.

V řízení podle náhradového zákona neplatí předpisy §u 144 ex. ř. a §u 21 reálného řádu odhadního.

(Rozh. ze dne 8. října 1926, R I 803/26.)

V řízení o rozvrhu přejímací ceny za zabraný majetek vydal soud první stolice toto usnesení: Za součinnosti znalce bude zjištěna kapitalisovaná hodnota patronátních břemen na převzaté nemovitosti vy-padajících, při čemž kapitalisování provedeno bude podle průměrné hodnoty plnění břemen patronátních v letech 1913 až 1915. Za účelem získání potřebného podkladu pro toto ocenění ukládá se vlastníku (metropolitní kapitule u sv. Víta na hradě pražském) a české finanční prokuratuře jako zástupkyni práv patronátních, by nejdéle do jednoho měsíce podali přesnou specifikaci patronátních břemen co do obsahu a rozsahu za dobu od roku 1913 do 1915. Důvody: Dohoda s vlastníkem zabraných nemovitostí, metropolitní kapitolou u sv. Víta na hradě pražském, o přejímací ceně 377.177 Kč 36 h uzavřena byla Státním pozemkovým úřadem s tím, že týž v ceně přejímací, dohodou ujednané,